

Arrest

nr. 223 464 van 1 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANSEGGELEN
Stationlaan 45
3740 BILZEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VANSEGGELEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2017 het Rijk binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 oktober 2017 om internationale bescherming. Op 26 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de stad Kaboel. Tijdens uw kindertijd verbleef u ongeveer tien jaar in Pakistan, alvorens terug te keren naar Barchee in de stad Kaboel. Nadat u uw middelbare scholing afgewerkt had, ging u computerwetenschappen studeren aan de Sunshine University in Kaboel. U studeerde af in 2013. Tegelijkertijd studeerde u ook deeltijds grafisch ontwerp de universiteit van Kaboel. Daarnaast nam u deel aan verschillende trainingen, o.a. van USAID. In 2008 startte u als leerkracht Engels op de Star Education Society in en de 7th Star Educational Society in Kaboel. U werkte voorts als webdesigner in bijberoep.

U schreef een artikel over gelijkheid onder gelovigen en argumenteerde dat de Sayed niet boven de andere moslims staan. Dit artikel werd gepubliceerd in de magazines Qalam Sabz en Andesha. Vervolgens werd u op drie manieren bedreigd.

Ten eerste werd u, vermoedelijk in oktober 2015, door een sharia-leerkracht gevraagd om zich te melden op een bureau in de universiteit van Kabul. Naast de sharia-leerkracht was ook het hoofd van het departement en iemand van de administratie aanwezig. Er werd u gevraagd naar uw intenties en motieven voor het schrijven van dat artikel. Ze eisten dat u een rechtzetting zou schrijven. Ook vonden ze dat u zich moest introduceren voor de rechtbank. De persoon van de administratie gebod u de volgende dag terug te komen naar de universiteit. De volgende dag zag u dat uw naam geschrapt was van de aanwezigheidslijst voor uw les. Volgens de administratie gebeurde dit op vraag van de sharia-leerkracht. Nadat u van de universiteit gegooid was, had u geen verdere problemen meer met deze drie mannen.

Daarnaast hoorde u van uw broer, ongeveer een week na voornoemd incident, dat de mullah had gezegd dat de jeugd niet langer gelooft en innovatie tracht te brengen in de islam, maar dat ze hier niet in zullen slagen.

Tenslotte werd u even daarna, nog steeds in oktober 2015, toen u terugkwam van u werk als leerkracht Engels en onderweg was naar huis, door iemand 'kafar moratet' genoemd. U werd bang en vluchtte weg. De man vuurde op u maar raakte u gelukkig niet. Voorts kreeg u ook telefonische bedreigingen. U bleef na het schietincident nog twee weken in uw huis in Barchee wonen. Vervolgens verhuisden u en uw familie naar Dasht-e Barchee, eveneens in de stad Kaboel. Na een maand moesten jullie het huurhuis verlaten. U besloot toen Afghanistan te verlaten.

U verliet Kaboel in november 2015. U bent België binnen gekomen op 5 oktober 2017 en diende twee dagen later een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek stuurde u na uw eerste persoonlijk onderhoud op 31 mei 2018 volgende documenten door per mail: foto's genomen tijdens uw verblijf in Griekenland, een link naar een Youtube-video waarin u een interview geeft over uw reisweg aan BBC, een kopie van uw diploma middelbaar onderwijs, kopieën van drie certificaten van deelname aan een training van UNDP en USAID, kopieën van drie attesten van deelname aan cursussen aan de Star Educational Society, een kopie van uw studentenkaart, een kopie van uw diploma computerwetenschappen, een attest als "young ambassador of peace", een document ter bevestiging van uw IT-diploma gericht aan het Ministerie van Rehabilitatie en Ontwikkeling, kopieën van uitgaves van Interstellar Bulletin en Andesha, een tweet en een brief in verband met uw vrijwilligerswerk in Griekenland. Op 23 oktober 2018 ontving het CGVS een enveloppe met de originelen van de documenten die u eerder had voorgelegd.

Op 1 oktober stuurt u een mail waarin u aanhaalt dat er niemand is die u kan helpen met het Nederlandse verslag van het persoonlijk onderhoud dat u ontvangen heeft. Op 5 oktober 2018 maakt uw advocaat, meester Vansegellen, een opmerking over betreffende het verslag van het persoonlijk onderhoud op 24 september 2018. Op 16 november 2018 stuurt u nogmaals twee e-mails naar het CGVS waarin u verklaart dat er een genocide tegen de Hazara's aan de gang is. U maakt verder de opmerking dat u onder veel stress staat, en dat u geen hulp gekregen heeft van uw omgeving bij het vertalen van het verslag van het persoonlijk onderhoud dat u heeft aangevraagd. U stuurt ook een PDF-bestand mee over de vervolging van Hazara's in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over de verschillende bedreigingen die u zou gekregen hebben in Afghanistan, niet geloofwaardig zijn.

Zo verklaart u dat u door de sharia-leerkracht werd verzocht om zich te melden in een bureau in de universiteit, waar ook het hoofd van het departement en iemand van de administratie aanwezig waren. Ze eisten dat u een rechtzetting schreef aangaande een eerder uitgebracht artikel dat over religie ging. De sharialeerkracht dreigde ermee u voor de rechtbank te brengen (CGVS 24/09/2018, p. 7). De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ernstig ondergraven door de gebrekkige verklaringen die u aflegt over dit incident.

Immers, gevraagd wanneer deze gebeurtenis zich voorgedaan heeft, stelt u aanvankelijk dat u het niet weet. Aangespoord te situeren wanneer dit gebeurde, stelt u dat alles in 2015 gebeurde en dat u denkt dat het in de maand oktober of november was (CGVS 24/09/2018, p. 8). Opmerkelijk is tevens dat u niet kan aangeven hoe lang na de publicatie van het artikel u deze problemen kreeg. Hiernaar gevraagd stelt u dat men in het artikel kan zien wanneer het gepubliceerd werd. Nogmaals gevraagd hoe lang voor de bedreiging het artikel gepubliceerd werd, zegt u het niet te weten (CGVS 24/09/2018, p. 10). Gezien het artikel de bron is van al uw problemen in de stad Kaboel mag van u verwacht worden dat u kan aangeven wanneer in 2015 het artikel gepubliceerd raakte, en daaruit volgend ook hoeveel tijd er zat tussen de publicatie van het artikel en de problemen op de universiteit. Dat u er niet in slaagt een preciezere tijdsindicatie te geven dan het einde van 2015 doet aldus twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts bent u niet in staat de namen te noemen van de drie personen die u bedreigden op de universiteit. Zo kent u de naam van de sharia-leerkracht niet. U verklaart dit door te stellen dat hij les gaf op een andere faculteit van de universiteit (CGVS 24/09/2018, p. 8). Dit is echter naast de kwestie. Indien u werkelijk bedreigd werd door deze persoon, mag van u verwacht worden dat u de naam kent van deze leerkracht. Ook de tweede en derde persoon kan u niet benoemen. U herhaalt slechts dat het hoofd van het departement en iemand van de administratie aanwezig waren. Hun namen kent u niet (CGVS 24/09/2018, p. 8). Erop gewezen dat u beweert door deze mensen bedreigd te zijn, en dat het daarom wel opmerkelijk is dat u hun namen niet kent, stelt u enkel dat u zich de namen niet kan herinneren. Nogmaals opgemerkt dat deze mensen mee aan de basis liggen voor uw vertrek uit Afghanistan, herhaalt u slechts dat u zich de namen niet kan herinneren (CGVS 24/09/2018, p. 8).

U geeft aan dat de sharia-leerkracht u voor de rechtbank wou brengen. Gevraagd of u effectief voor de rechtbank gebracht bent, geeft u aan van niet. Gevraagd of er een zaak lopende was of is tegen u in de rechtbank in Afghanistan, moet u aangeven het niet te weten. U vertelt dat de sharia-leerkracht zei dat hij uw zaak gedocumenteerd had en dat u naar de rechtbank moest gaan, maar u ging er niet heen. Nogmaals gevraagd of u voor de rechtbank gebracht werd, geeft u aan dat ze u introduceerden aan de rechtbank. Gevraagd of u dat weet, geeft u aan dat het u verteld werd. Gevraagd of u dan geprobeerd heeft hier meer over te weten te komen, stelt u simpelweg van niet (CGVS 24/09/2018, p. 8).

Ook is het opvallend dat u niet weet of anderen die betrokken waren bij de publicatie van het problematische artikel problemen gekregen hebben. Gevraagd of anderen in de problemen kwamen door uw artikel, bijvoorbeeld de uitgever, geeft u aan niets te weten over de uitgever.

U heeft geen idee of hij al dan niet problemen kreeg omdat hij uw artikel heeft gepubliceerd (CGVS 24/09/2018, p. 10). Gevraagd of anderen die betrokken zijn bij de magazines Qalam Sabz en Andesha problemen gekregen hebben omwille van de publicatie van uw artikel, moet u toegeven dit niet te weten. U heeft hier ook niet naar geïnformeerd bij de familie en vrienden waarmee u nog steeds in contact bent (CGVS 24/09/2018, p. 10).

Het feit dat u niet in staat bent deze gebeurtenis precies in de tijd te situeren, er ook niet in slaagt de namen van deze drie mensen te noemen en voorts geen idee heeft of er werkelijk een zaak tegen u lopende is in de rechtbank in Afghanistan, plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling.

Wat betreft het schietincident moet worden opgemerkt dat u nog twee weken in uw huis in Barchee verbleef zonder problemen te kennen. U begaf zich nog steeds buitenshuis om les te geven. U geeft aan dat u het tijdstip waarop uw lessen plaatsvonden veranderde. U ging op zoek naar een ander huis. Vervolgens verhuisde u met uw familie naar Dasht-e Barshee. Na een maand moesten jullie echter vertrekken uit het huurhuis. U vertrok richting België en uw familie trok weer in het huis in Barshee in. Daar wonen ze nu nog steeds. Ze hebben er geen problemen gekend na uw vertrek (CGVS, p. 12).

Gevraagd of u ergens hulp ging zoeken of een klacht ging indienen na het schietincident, zegt u dat u dit niet deed. U vertelt dat u de situatie enkel erger zou maken door naar de politie te stappen. U heeft namelijk een artikel geschreven tegen de religie, en dat is verboden in de Afghaanse wetgeving en kan bestraft worden met een gevangenisstraf of de doodstraf (CGVS 24/09/2018, p. 14). Erop gewezen dat u de religie helemaal niet bekritiseert heeft maar enkel geargumenteed heeft dat de Sayed niet boven de andere moslims staan, stelt u dat u de religie zelf niet beledigd heeft. Vervolgens gevraagd waarom u dan denkt dat u in Afghanistan een gevangenisstraf of de doodstraf zou riskeren, herhaalt u nogmaals dat u de islam niet beledigd heeft maar dat u tegen de Sayed bent. De vraag wordt vervolgens nogmaals herhaald, waarop u opnieuw reageert dat u enkel geschreven heeft dat iedereen gelijk is. Een vierde keer gevraagd wat daar problematisch aan is en waarom u denkt dat u gestraft zou worden indien u naar de politie zou stappen, geeft u aan het allemaal niet goed te begrijpen. Nadat de vraag een vijfde maal gesteld wordt, geeft u aan dat vele anderen bestraft zijn geweest. U bent niet in staat namen te noemen van mensen die straffen gekregen hebben omwille van het schrijven van gelijkaardige artikels. U voegt toe dat mensen hun mening gaven en daarvoor gestraft werden (CGVS 24/09/2018, p. 14). Gevraagd waarover deze mensen schreven, stelt u dat het ook over religie ging. Het precieze punt dat deze mensen maakten in hun schrijfsels kent u niet (CGVS 24/09/2018, p. 15). Erop gewezen dat uw kennis heel beperkt is en gevraagd waar u deze zaken vandaan haalt, stelt u dat u via sociale media vernam dat mensen die over religie schreven gestraft en vervolgd werden. Gevraagd of u zich ook heeft geïnformeerd over deze mensen en hun specifieke situaties, verwijst u naar Asad Budah. U zegt vervolgens dat u denkt dat hij bedreigd werd en dat hij een professioneel schrijver is (CGVS 24/09/2018, p. 15). Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw situatie niet te vergelijken valt met die van een professioneel schrijver. Voorts werd geen informatie gevonden over eventuele problemen van Asad Budah. Nogmaals gevraagd of u zich heeft ingelezen in de situatie van anderen die problemen kregen omwille van hun schrijfsels over de islam, moet u aangeven van niet (CGVS 24/09/2018, p. 15). Het mag verbazen dat u nog eerder uw land verlaat dan zich hierover te informeren. Uw betoog weet bijgevolg ook niet te overtuigen. Uiteindelijk geeft u aan dat u schrik had omdat de sharia-leerkracht u zei dat u zou gestraft worden omwille van wat u geschreven heeft.

Wat betreft de bedreiging van de mullah gericht aan de jeugd die innovatie in de islam wil brengen, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent dermate vaag zijn dat ze niet weten te overtuigen. Zo kan u niet aangeven welke mullah deze uitspraak deed. U geeft aan dat er veel mullahs zijn en dat uw broer deze boodschap slechts opving van anderen. U werd ook niet persoonlijk genoemd door de mullah (CGVS 24/09/2018, p. 14). Dit is dan ook onvoldoende om te stellen dat u hierdoor persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer.

Waar u in een mail van 16 november 2018, ruim een maand na uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, verwijst naar een genocide tegen de Hazara's in Afghanistan en een artikel voorlegt omtrent de algemene situatie van Hazara's in Afghanistan, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u voorheen geen persoonlijke problemen heeft aangehaald omwille van uw Hazara-etnie. Hoewel u tijdens uw eerste onderhoud een aantal Hazara's opnoemt die vermoord werden (CGVS 31/05/2018, p. 25) en ook tijdens uw tweede onderhoud stelt dat Hazara's vervolgd worden in Afghanistan, Pakistan en Iran en dat Hazara's meer moeite hebben met studeren of het vinden van een job, moet u toegeven dat u zelf nooit enige vorm van discriminatie ondervonden heeft omwille van uw Hazara-etnie (CGVS 24/09/2018, p. 18).

Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïdendeerd zou worden als Hazara. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de Taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghansen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïdendeerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw louter vage verwijzing naar een genocide tegen de Hazara's in Afghanistan slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Concluderend kan gesteld worden dat er geen geloof gehecht wordt aan de door u voorgehouden problemen in Afghanistan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw diploma middelbaar onderwijs, uw diploma computerwetenschappen, uw studentenkaart, de drie certificaten van deelname aan een training van UNDP en USAID, drie attesten van deelname aan cursussen aan de Star Educational Society, een attest als "young ambassador of peace" en een document ter bevestiging van uw IT-diploma gericht aan het Ministerie van Rehabilitatie en Ontwikkeling bevestigen uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit en scholing, waar verder niet aan wordt getwijfeld.

De magazines die u voorlegt en waarin artikelen verschenen zijn van uw hand bewijzen dat u inderdaad af en toe stukken schreef die in magazines werden gepubliceerd, maar kunnen geenszins aantonen dat u daardoor ook u effectief problemen heeft gekregen, zoals u beweert.

De foto's die genomen werd tijdens uw verblijf in Griekenland, de brief in verband met uw vrijwilligerswerk in Griekenland en de video van BBC hebben slechts betrekking op uw reisweg en voegen niets en hebben geen betrekking op uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

De opmerking die uw advocaat op 5 oktober 2018 overmaakte aan het CGVS is evenmin in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen, daar de opmerking de publicatiedatum van een artikel betreft dat hier verder niet besproken wordt.

U haalt voorts aan in een mail van 1 oktober 2018 en in een mail van 16 november 2018 dat u geen hulp gekregen heeft van uw advocaat of uw assistent bij de vertaling van het verslag van het persoonlijk onderhoud dat u had aangevraagd op de dag van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hierover dient te worden opgemerkt dat u tijdens het onderhoud duidelijk werd meegedeeld onder welke voorwaarden u een kopie van het gehoorverslag zou ontvangen, namelijk dat dit verslag u in het Nederlands zou worden toegestuurd en u maximum acht werkdagen de tijd heeft om opmerkingen te formuleren. Bovendien blijkt dat u wel degelijk een zekere hulp gekregen heeft van uw advocaat. Die heeft het CGVS immers op 5 oktober gecontacteerd met een opmerking met betrekking tot dit verslag.

Waar u verder in uw mailverkeer aanhaalt dat u stress heeft, vermoeid bent en het psychologisch moeilijk heeft sinds uw komst naar België, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud af te leggen. Bovendien laat de kwaliteit van beide gehoren en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghansen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de stad Kaboel actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Na onderzoek heeft het CGVS vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS meent dat de verklaringen over de verschillende bedreigingen die verzoeker heeft gekregen, niet geloofwaardig zijn.

A.1. Wat betreft de bedreigingen vanwege de sharia-leerkracht

6. Na de publicatie van het artikel waarin verzoeker kritiek had geuit op de Sayyid-moslims en het geponeerde meerderwaardigheidsgevoel, werd verzoeker ontboden in een bureau van de universiteit van Kabul alwaar verzoeker op dat moment studeerde.

Verzoeker verklaarde hierover:

“De eerste keer was gedurende mijn studies aan de Kabul universiteit, toen een leerkracht, een sharia leerkracht, ze vroegen me naar het bureau te gaan, ik ging erheen. Daar waren drie mensen, een sharia leerkracht en een Kaboel administratie persoon en het hoofd van het departement. De sharia leerkracht vroeg me wat is uw plan, uw intentie met dit artikel over het geloof? Ze vroegen naar mijn motieven? De sharia leerkracht zei je bent ongelovig, je bracht innovatie in religie en in islam. Dit is tegen onze religie. Je moet geïntroduceerd worden bij de rechtbank en zal gestraft worden. Ik zei hem, wat ik schrijf over religie is algemeen geweten en het is menselijk, de leerkracht van de sharia werd heel boos op mij, en ze zeiden me, het hoofd van het departement, je moet schrijven dat je verkeerd was of je wordt weggestuurd van deze universiteit en ik zal je voordragen voor de rechtbank, ik zei hen wat ik schreef is standaard mensenrecht, ik zei ik ben moslim en ik geloof in islam. De sharia leerkracht zei opnieuw dat ik ongelovig was, je moet naar de rechtbank gaan.”

De volgende dag werd verzoeker verwijderd van de lijst van studenten.

Deze verklaring is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker heeft hetzelfde verhaal op de twee verhoren die hebben plaatsgevonden naar waarheid gebracht. Verzoeker heeft tevens het problematische artikel en ook andere publicaties op eerste verzoek overgemaakt. <stuk 2 en 3>

Nochtans hecht het CGVS geen geloof aan het verhaal van verzoeker gezien er gebrekkige verklaringen zouden zijn afgelegd.

7. Een eerste gebrekkige verklaring zou zijn dat verzoeker niet meer weet wanneer deze gebeurtenis voordeed.

Evenwel heeft verzoeker duidelijk verklaard dat het incident plaatsvond in de maand oktober of november 2015. De feiten gebeurden meer dan drie jaar geleden en hadden tevens een traumatische impact voor verzoeker waardoor het redelijkerwijze normaal moet worden bevonden dat verzoeker de exacte datum niet meer weet.

Het CGVS vindt het tevens “opmerkelijk” dat verzoeker niet kon aangeven wat de exacte publicatiedatum was en hoe lang na de publicatie van dit artikel hij deze problemen kreeg.

Dit is enigszins verwonderlijk, nu verzoeker uit eigen beweging het bewuste artikel gedateerd heeft bijgebracht en dus geenszins de bedoeling had om de datum te verzwijgen. Op het moment van het interview kon verzoeker niet direct op de datum komen en verwees hij ook naar het artikel, waarin de publicatiedatum eenvoudig kon worden teruggevonden (verhoor CGVS dd. 24.09.2018, p.10). <stuk 3>

Bovendien kon verzoeker niet direct antwoorden op de vraag hoe lang na de publicatie van dit artikel hij deze problemen kreeg, gezien verzoeker geenszins invloed had op de publicatiedatum.

Het schrijven vanwege de raadsman dd. 05.10.2018 is in die zin relevant:

“Cliënt schreef regelmatig artikels voor de genoemde magazines van de universiteit. Hij stuurde deze artikels door aan de bevoegde uitgevers/editoren, maar hij kon niet kiezen wanneer ze moesten worden gepubliceerd. De artikels werden met andere woorden gepubliceerd naargelang ze werden ingepland door de bevoegde uitgever.” <stuk 4>

Het was voor verzoeker niet altijd geweten wanneer zijn artikel exact werden gepubliceerd.

In de beslissing van het CGVS wordt gemeld:

“De opmerking die uw advocaat op 5 oktober 2018 overmaakte aan het CVS is evenmin in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen, daar de opmerking de publicatiedatum van een artikel betreft dat hier verder niet besproken wordt.”

De opmerking van 5 oktober 2018 was inderdaad gericht op de kritische houding van de ondervrager tijdens het verhoor in verband met de publicatiedatum van een artikel in april 2016 terwijl verzoeker had verklaard dat hij in november 2015 was vertrokken uit Afghanistan.

Klaarblijkelijk was er nog een artikel gepubliceerd na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan. Dit kon worden verklaard door het feit dat verzoeker niet zelf kon kiezen wanneer er werd gepubliceerd.

Dezelfde redenering geldt echter voor het feit dat verzoeker niet kon weten hoeveel tijd er zat tussen de publicatie van het problematische artikel en het incident met de sharia-leerkracht.

Het CGVS heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

8. Voorts uit het CGVS de bedenking dat verzoeker niet in staat is om de namen te noemen van de drie personen die hem hebben bedreigd.

Het CGVS meent: “Indien u werkelijk bedreigd werd door deze persoon, mag van u verwacht worden dat u de naam kent van deze leerkracht. Ook de tweede en de derde persoon kan u niet benoemen.”

Het CGVS houdt echter onvoldoende rekening met het feit dat de problematische incidenten elkaar in sneltempo opvolgden en deze bovendien bijzonder traumatisch waren voor verzoeker.

Op een bepaald moment wordt verzoeker -zeer kort- ontboden op een bureau in de universiteit bij mensen die hij vooraf niet kende en die hij nadien ook nooit meer heeft teruggezien omdat hij niet meer naar de universiteit mocht komen.

Het is in die optiek niet onlogisch dat verzoeker zich de precieze namen van deze personen niet herinnert.

9. De vrees voor vervolging was en is voor verzoeker reëel gezien hij, ten gevolge van de publicatie van het artikel met kritiek op de Sayyid, op het gesprek met de leerkrachten bedreigd werd met een voorleiding voor de rechtbank en zelfs met de doodstraf.

Het CGVS motiveert in haar beslissing dat verzoeker in het problematische artikel niet de religie beledigd heeft maar enkel heeft geargumenteed dat de Sayyid niet boven de andere moslims staan.

In essentie doet het CGVS, met een eigen interpretatie van een religieus-kritisch artikel en klaarblijkelijk met kennis van het geldende Afgaanse recht, uitschijnen dat verzoeker niet kon worden vervolgd gezien het artikel niet tegen de religie was gericht.

Het CGVS gaat hiermee manifest haar beoordelingsbevoegdheid te buiten en schendt de zorgvuldigheidsplicht.

De vraag of het artikel wel of niet tegen de religie was gericht, is irrelevant. Er wordt daarentegen op geen enkele manier gemotiveerd dat een Sayyid-kritische tekst geen problemen kan opleveren voor verzoeker.

Het was daarentegen logisch dat verzoeker omwille van deze bedreigingen vervolging voor een rechtbank vreesde, gezien het hem door drie personen werd gezegd en gezien verzoeker geen jurist is die het geldende recht en de daarmee gepaard gaande sancties kent.

Verzoeker durfde zich dan ook niet te melden bij de rechtbank om te vragen of er werkelijk een zaak tegen hem liep gezien hij vreesde om ter plaatse te worden gearresteerd. Om dezelfde reden durfde verzoeker zich niet tot de politie te wenden. Verzoeker verklaarde immers dat dit de situatie kon doen verergeren en dat hij zou worden aangehouden.

A.2. Wat betreft de bedreigingen van de plaatselijke mullah en het schietincident

10. Zes dagen na het incident met de sharia-leerkracht (CGVS-verhoor dd. 31.05.2018, p. 12) vernam verzoeker dat de plaatselijke mullah zich kritisch had uitgesproken over de jeugd, met name dat zij niet langer zouden geloven en dat zij innovatie willen brengen in de religie. Die mensen waren "moratet" (ongelovig).

Het CGVS stelt dat verzoeker niet persoonlijk werd gevisieerd door de mullah en dat dit feit op zich dan ook onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aan te tonen.

Hoewel inderdaad verzoeker niet bij naam werd genoemd dient dit geval in het licht van alle gebeurtenissen die elkaar op korte tijd opvolgden, te worden begrepen.

Verzoeker voelde zich redelijkerwijze aangesproken gezien hij zes dagen voordien ongeveer dezelfde woorden had gehoord op het bureau in de universiteit.

Niet het feit op zich, doch wel het geheel van omstandigheden hebben de vrees voor vervolging of ernstige schade bij verzoeker gevoed.

11. De spreekwoordelijke druppel volgde echter nog een week later, toen verzoeker 's namiddags terugkeerde naar zijn huis van zijn werk als Engelse leerkracht.

Hij kwam toe aan zijn straat (steegje) en hij merkte dat iemand achter hem aan liep. Deze persoon kwam dichtbij en zei "kafar moratet" (ongelovige). Verzoeker zag dat de man een geweer trok. Hij schoot op verzoeker, maar de kogel raakte een muur en verzoeker kon weglopen.

Verzoeker vermoedt, gelet op de opeenvolging van de gebeurtenissen, dat dit gebeurde omwille van het artikel dat hij had geschreven.

Het behoeft geen betoog dat verzoeker danig onder de indruk en getraumatiseerd was van dit incident. Hij kon ternauwernood ontsnappen.

Dit feit alleen al betekent een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer: het is mogelijk dat verzoeker omwille van zijn vermeende status als "ongelovige", nl. door het uiten van kritiek op de Sayyid, opnieuw gevisieerd zal worden.

Het CGVS betwist in haar beslissing niet dat het schietincident heeft plaatsgevonden, gezien ook de overtuigende verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Men erkent dat verzoeker geluk heeft gehad.

Echter, het CGVS vindt het opmerkelijk dat verzoeker nog twee weken thuis is gebleven en nog steeds les gaf.

Verzoeker heeft evenwel duidelijk verklaard dat hij direct is beginnen zoeken naar een andere verblijfplaats en dat hij zijn lessenrooster anders had ingepland (ander tijdstip).

Gezien verzoeker met vrees bleef leven heeft hij na een maand het land verlaten.

Er kan moeilijk worden geadviseerd dat dit geen normale manier van handelen is.

Verzoeker heeft de situatie nog trachten te plaatsen en wou volhouden doch zag na een korte bezinning geen andere uitweg dan te vluchten.

12. Om voormelde redenen zijn de toepassingsvoorwaarden van art. 48/3 Vluchtelingenwet vervuld gezien er wel degelijk een terechte vrees is voor vervolging en dient in hoofddorde de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

Ondergeschikt dient in elk geval te worden vastgesteld dat indien verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2 a) of b) en dat om die reden dus de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

13. Art. 48/7 Vluchtelingenwet stelt overigens dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds rechtstreeks is bedreigd met vervolging of met ernstige schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

In casu werd verzoeker rechtstreeks bedreigd met vervolging (cfr. supra).

Minstens erkent het CGVS dat verzoeker (gelukkig) net niet geraakt werd toen hij op straat werd beschoten en dat hij bijgevolg bedreigd is met ernstige schade.

Het CGVS toont niet aan dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“14. Het CGVS stelt de identiteit, de Afghaanse nationaliteit alsook de afkomst uit Kabul niet in vraag.

Het CGVS voegt een evaluatie toe van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Terecht stelt het CGVS dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld te worden.

Het CGVS omschrijft de veiligheidssituatie in de stad Kabul op dit moment als zijnde “relatief veilig”.

Verzoeker wenst te wijzen op de Algemene Ambtsberichten van juni 2018:

“De gewapende oppositie in Kaboel veranderde, is meer gefragmenteerd en complexer dan voorheen. Waren de Taliban en het Haqqani-netwerk eerder de belangrijkste opstandelingengroepen, in 2017 trad IS-K steeds meer op de voorgrond. Deze groepering voerde niet alleen etnisch gemotiveerde aanslagen uit maar richtte zich ook op veiligheidstroepen, autoriteiten en de internationale troepen in het land.

Er vonden tijdens de verslagperiode aanslagen plaats door middel van body and Vehicle-Borne IED's (VBIED) op overheidsgebouwen. Ook pleegden de Taliban en IS-K complexe aanslagen op ANDSF-doelwitten.

De hoofdstad werd geconfronteerd met relatief veel complexe aanslagen en zelfmoordaanslagen. Daardoor raakten in 2017 meer dan 1.170 personen gewond (2016: 1.119) en overleden 440 mensen (2016: 262). In vergelijking met 2016 betekent dit een toename van het aantal burgerslachtoffers van zeventien procent.

Van 1 september 2016 tot en met 31 mei 2017 vonden in de stad Kaboel 290 veiligheidsincidenten plaats, waaronder 63 explosies. In de eerste zes maanden van 2017 werden door UNAMA 986 burgerslachtoffers geregistreerd. Hetgeen negentien procent was van het totale aantal burgerslachtoffers over dezelfde periode in het gehele land. 209 personen overleden en 777 raakten gewond door conflictgerelateerde veiligheidsincidenten. Dit zijn meer burgerslachtoffers dan in heel 2015. In het jaar 2016 vielen 1.562 burgerslachtoffers. Zestien procent van alle burgerslachtoffers veroorzaakt door complexe en zelfmoordaanslagen vielen in de stad Kaboel.

Een aantal aanslagen had een grote impact, zoals de IS-K-aanslag op het Daud Khan ziekenhuis in Kaboel op 8 maart 2017. Meer dan dertig mensen overleden als gevolg daarvan en tientallen mensen raakten gewond. Een groot deel van de burgerslachtoffers in Kaboel was het gevolg van een zelfmoordaanslag op 31 mei 2017 bij de Duitse ambassade. Die dag explodeerde een bom in een vrachtwagen en werden tenminste 92 mensen gedood en meer dan 490 personen raakten gewond. Het was de zwaarste aanslag tot dan toe in Kaboel. De verantwoordelijkheid voor deze aanslag en een aanslag op 3 juni 2017 werd niet opgeëist.¹⁶⁷ Op 20 oktober 2017 kwamen dertig gelovigen om en raakten veertig gewond door een aanslag op een sjiiitische moskee in Kaboel. IS-K eiste de verantwoordelijkheid op voor deze aanslag.¹⁶⁸

Op 31 oktober 2017 vond een aanslag plaats in de diplomatieke wijk van Kaboel, waardoor tien burgers overleden. Bij een zelfmoordaanslag van IS-K op een sjiitisch cultureel centrum vielen op 28 december 2017 tenminste 41 doden en raakten 84 mensen gewond.

Van januari 2018 tot en met mei 2018 vonden meerdere zware aanslagen plaats in de Afghaanse hoofdstad. Zo kwamen in januari tijdens een aanslag bij een militaire academie, elf soldaten om het leven. De verantwoordelijkheid voor de aanslag werd door IS-K opgeëist.

Diezelfde maand wisten Taliban-strijders het Intercontinental Hotel binnen te dringen. Een urenlang gevecht met de veiligheidsdiensten kostte meer dan twintig personen het leven.

Eveneens in januari 2018 pleegde de Taliban een zelfmoordaanslag met behulp van een ambulance vol met explosieven. Deze ontplofte op een drukke straat vlakbij een ziekenhuis met als gevolg meer dan honderd doden en meer dan tweehonderd gewonden.

Eind april 2018 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zwaarbewaakte wijk Shash Darak in Kaboel. IS-K eiste de verantwoordelijkheid op voor de aanslagen. Bij de tweede aanslag deed de dader zich voor als verslaggever. De bom ontplofte temidden van toegesnelde hulpverleners en journalisten. Er kwamen minstens 25 mensen om het leven en 45 personen raakten gewond. Onder de slachtoffers bevonden zich negen journalisten.” <stuk 5, p. 30-32>

Verzoeker meent dat er wel degelijk gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon door willekeurig geweld in de zin van art. 48/4 §2 c) Vreemdelingenwet, indien hij zou terugkeren.

Te meer gezien verzoeker etnisch behoort tot de Hazara's, die in Kaboel in de minderheid zijn en worden gevisieerd door o.a. groeperingen zoals IS-K.¹

Het CGVS motiveerde dat de Hazara niet werden gevisieerd door groeperingen zoals de taliban doch hield er onvoldoende rekening mee dat er verschillende actoren zijn die wel de Hazara viseren (zoals IS-K).

Het jaar 2017 zag zelfs een toename in religieuze doelwitten, zoals gebedshuizen, religieuze leiders en gelovigen. Het aantal geweldsincidenten gericht tegen sjiitische gelovigen, waarvan het merendeel tot de etnische Hazara minderheid behoort, steeg. IS-K eiste voor vrijwel al deze incidenten de verantwoordelijkheid op. <stuk 5, p. 27>

Verzoeker meent dan ook dat aan de toepassingsvoorwaarden van art. 48/4 §2, c) Vreemdelingenwet is voldaan.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt, naast fotokopieën van een aantal stukken die zich reeds in het administratief dossier bevinden, een uittreksel uit het “*Thematisch ambtsbericht veiligheidssituatie in Afghanistan mei 2018*” gevoegd.

2.2.2. Op 2 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84, en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een fotokopie van een medisch voorschrift voor de aflevering van een toerusting ter correctie van het gehoor neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn verklaringen over de verschillende bedreigingen die hij in Afghanistan zou hebben ontvangen naar aanleiding van een door hem geschreven artikel niet geloofwaardig zijn, nu (i) hij niet met zekerheid kan aangeven wanneer het incident met de sharia-leerkracht zich heeft voorgedaan, noch weet hoeveel tijd er verlopen is tussen de publicatie van het artikel en dit incident, (ii) hij niet in staat is de namen te noemen van de drie personen die hem bedreigden op de universiteit, (iii) hij niet weet of er al dan niet een zaak tegen hem hangende was bij de rechtbank, noch geprobeerd heeft hierover meer te weten te komen, (iv) hij niet weet of anderen die betrokken waren bij de publicatie van het problematische artikel ook problemen hebben gekregen, (v) hij na het schietincident nog twee weken zonder problemen thuis bleef wonen alvorens te verhuizen en zijn familie geen problemen meer heeft gekend na zijn vertrek, (vi) hij niet duidelijk kan aangeven waarom hij bestraffing vreest omwille van wat hij geschreven heeft, noch zich geïnformeerd heeft over de situatie van anderen die omwille van hun schrijfsels over de islam in de problemen zouden zijn gekomen, en (vii) hij slechts vage verklaringen aflegt over de bedreiging die geuit zou zijn door een *mullah* ten aanzien van de jeugd die innovatie wil brengen in de islam, omdat (B) hij behalve een verwijzing naar de algemene situatie van de Hazara's in Afghanistan geen redenen aanhaalt waarom hij bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk zou worden geviséerd als Hazara, omdat (C) de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn voorgaande bevindingen te wijzigen, en omdat (D) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kaboel. Hij verklaart dat hij in Afghanistan werkte als webdesigner en leerkracht Engels. Verzoeker beweert dat hij in Afghanistan vervolging vreest omwille van een artikel dat hij heeft geschreven en dat verschenen is in twee universitaire magazines die worden uitgegeven bij één van de instituten waar hij les gaf. In het bewuste artikel argumenteert verzoeker dat de Sayyed, moslims die zich afstammelingen van de profeet Mohammed wanen, niet boven de andere moslims staan. Volgens verzoeker zou hij omwille van dit standpunt op drie manieren zijn bedreigd. Vooreerst zou hij door een sharia-leerkracht van de universiteit in Kaboel waar hij op dat moment nog grafisch ontwerp studeerde op het matje zijn geroepen en in de aanwezigheid van het departementshoofd en een persoon van de administratie te horen hebben gekregen dat hij een rechtzetting moest schrijven, zo niet zou hij van de universiteit worden weggestuurd en worden voorgedragen voor de rechtbank. Omdat verzoeker dit weigerde zou hij door toedoen van de sharia-leerkracht van de universiteit verwijderd zijn. Daarnaast zou verzoeker ongeveer een week na dit incident via zijn broer vernomen hebben dat een *mullah* had verkondigd dat de jeugd niet langer gelooft en innovatie tracht te brengen in de islam, maar dat ze hier niet in zullen slagen. Ten slotte zou verzoeker, opnieuw enkele dagen later, op weg naar huis van zijn werk door iemand 'ongelovige' zijn genoemd en vervolgens beschoten zijn. Verzoeker zou niet geraakt zijn en ontsnapt zijn aan zijn belager. Voorts zou verzoeker ook telefonische bedreigingen ontvangen hebben. Verzoeker verklaart dat hij na het schietincident nog twee weken thuis bleef wonen en dat hij daarna met zijn familie naar een huurhuis in een andere wijk in Kaboel verhuisde. Daar zouden verzoeker en zijn familie een maand hebben verbleven, waarna verzoeker besloot Afghanistan te verlaten en zijn familie terugkeerde naar hun huis.

De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers verklaringen over de verschillende bedreigingen die hij zou hebben gekregen, omwille van hiernavolgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker bijzonder gebrekkige verklaringen heeft afgelegd over het incident met de sharia-leerkracht naar aanleiding van een artikel dat hij geschreven had. In de bestreden beslissing kon dienaangaande op goede gronden het volgende worden vastgesteld en overwogen:

"Immers, gevraagd wanneer deze gebeurtenis zich voorgedaan heeft, stelt u aanvankelijk dat u het niet weet. Aangespoord te situeren wanneer dit gebeurde, stelt u dat alles in 2015 gebeurde en dat u denkt dat het in de maand oktober of november was (CGVS 24/09/2018, p. 8). Opmerkelijk is tevens dat u niet kan aangeven hoe lang na de publicatie van het artikel u deze problemen kreeg. Hiernaar gevraagd stelt u dat men in het artikel kan zien wanneer het gepubliceerd werd. Nogmaals gevraagd hoe lang voor de bedreiging het artikel gepubliceerd werd, zegt u het niet te weten (CGVS 24/09/2018, p. 10). Gezien het artikel de bron is van al uw problemen in de stad Kaboel mag van u verwacht worden dat u kan aangeven wanneer in 2015 het artikel gepubliceerd raakte, en daaruit volgend ook hoeveel tijd er zat tussen de publicatie van het artikel en de problemen op de universiteit. Dat u er niet in slaagt een preciezere tijdsindicatie te geven dan het einde van 2015 doet aldus twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts bent u niet in staat de namen te noemen van de drie personen die u bedreigden op de universiteit. Zo kent u de naam van de sharia-leerkracht niet. U verklaart dit door te stellen dat hij les gaf op een andere faculteit van de universiteit (CGVS 24/09/2018, p. 8). Dit is echter naast de kwestie. Indien u werkelijk bedreigd werd door deze persoon, mag van u verwacht worden dat u de naam kent van deze leerkracht. Ook de tweede en derde persoon kan u niet benoemen. U herhaalt slechts dat het hoofd van het departement en iemand van de administratie aanwezig waren. Hun namen kent u niet (CGVS 24/09/2018, p. 8). Erop gewezen dat u beweert door deze mensen bedreigd te zijn, en dat het daarom wel opmerkelijk is dat u hun namen niet kent, stelt u enkel dat u zich de namen niet kan herinneren. Nogmaals opgemerkt dat deze mensen mee aan de basis liggen voor uw vertrek uit Afghanistan, herhaalt u slechts dat u zich de namen niet kan herinneren (CGVS 24/09/2018, p. 8).

U geeft aan dat de sharia-leerkracht u voor de rechtbank wou brengen. Gevraagd of u effectief voor de rechtbank gebracht bent, geeft u aan van niet. Gevraagd of er een zaak lopende was of is tegen u in de rechtbank in Afghanistan, moet u aangeven het niet te weten. U vertelt dat de sharia-leerkracht zei dat hij uw zaak gedocumenteerd had en dat u naar de rechtbank moest gaan, maar u ging er niet heen. Nogmaals gevraagd of u voor de rechtbank gebracht werd, geeft u aan dat ze u introduceerden aan de rechtbank. Gevraagd of u dat weet, geeft u aan dat het u verteld werd. Gevraagd of u dan geprobeerd heeft hier meer over te weten te komen, stelt u simpelweg van niet (CGVS 24/09/2018, p. 8).

Ook is het opvallend dat u niet weet of anderen die betrokken waren bij de publicatie van het problematische artikel problemen gekregen hebben.

Gevraagd of anderen in de problemen kwamen door uw artikel, bijvoorbeeld de uitgever, geeft u aan niets te weten over de uitgever. U heeft geen idee of hij al dan niet problemen kreeg omdat hij uw artikel heeft gepubliceerd (CGVS 24/09/2018, p. 10). Gevraagd of anderen die betrokken zijn bij de magazines Qalam Sabz en Andesha problemen gekregen hebben omwille van de publicatie van uw artikel, moet u toegeven dit niet te weten. U heeft hier ook niet naar geïnformeerd bij de familie en vrienden waarmee u nog steeds in contact bent (CGVS 24/09/2018, p. 10).

Het feit dat u niet in staat bent deze gebeurtenis precies in de tijd te situeren, er ook niet in slaagt de namen van deze drie mensen te noemen en voorts geen idee heeft of er werkelijk een zaak tegen u lopende is in de rechtbank in Afghanistan, plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling."

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij duidelijk verklaard heeft dat het incident plaatsvond in de maand oktober of november 2015, stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd wanneer hij op de universiteit werd uitgenodigd, eerst aangaf dit niet te weten. Aangespoord toch te proberen dit te situeren, antwoordde verzoeker eerst dat hij zich het exact jaar niet herinnerde, om daar aan toe te voegen dat alles in 2015 gebeurde en dat hij dacht in oktober of november (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2018, p. 8). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker allesbehalve duidelijk is geweest wat betreft het tijdstip waarop hij door de sharia-leerkracht werd bedreigd, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker dit incident, dat mede ten grondslag zou hebben gelegen aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, niet preciezer in de tijd kan situeren dan oktober of november 2015.

Ten aanzien van de vaststelling dat hij niet in staat blijkt aan te geven hoeveel tijd er verlopen is tussen het moment waarop zijn artikel werd gepubliceerd en het begin van zijn problemen voert verzoeker in het eerste middel aan dat hij geenszins de bedoeling had de publicatiedatum te verzwijgen nu hij het bewuste artikel uit eigen beweging gedateerd heeft bijgebracht. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verwezen heeft naar het artikel, waarin de publicatiedatum eenvoudig kon worden teruggevonden. Volgens verzoeker kon hij niet meteen antwoorden op de vraag hoe lang na de publicatie van het artikel hij problemen kreeg omdat hij geenszins invloed had op de publicatiedatum van zijn artikelen, zoals ook door zijn raadsman wordt uiteengezet in een schrijven van 5 oktober 2018. De Raad merkt op dat verzoeker niet wordt verweten dat hij de publicatiedatum van het betrokken artikel zou hebben willen verzwijgen, doch wel dat hij geen idee heeft hoeveel tijd er zat tussen de publicatie van dit artikel en zijn problemen op de universiteit. Het loutere gegeven dat verzoeker zelf geen controle had over het tijdstip waarop door hem ingezonden artikelen werden gepubliceerd, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij in het geval van dit specifieke artikel, dat volgens zijn verklaringen de bron is van al zijn problemen in Kaboel, spontaan kan aangeven hoelang het geduurd heeft vooraleer dit hem bij de universiteit in de problemen heeft gebracht, temeer daar de publicatiedatum in het artikel wordt vermeld en hij dit eenvoudigweg kon nagaan.

Het argument dat verzoeker zeer kort ontboden werd op een bureau van de universiteit bij mensen die hij vooraf niet kende en die hij nadien ook nooit meer heeft teruggezien, volstaat niet ter verklaring of verschoning van de vaststelling dat hij niet weet hoe de personen heten die mee aan de basis liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker de nodige opzoeken zou hebben gedaan om de identiteit van zijn belagers te achterhalen.

In zoverre verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de feiten meer dan drie jaar geleden gebeurden en op hem een traumatische impact hebben gehad, biedt hij geen afdoende verklaring voor de vastgestelde vaagheden en lacunes in zijn verklaringen desbetreffend. Vooreerst mag van een dermate ingrijpende gebeurtenis worden verondersteld dat zij in het geheugen gegrift staat, derwijze dat verzoeker zich jaren later nog kan herinneren wanneer zij zich precies heeft voorgedaan. Verzoeker legt verder geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft verzoeker noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op een dermate psychische problematiek dat hij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen over de kern van zijn vluchtrelaas naar behoren te beantwoorden. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de (motivering van de) bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Wat betreft de bedreiging van de *mullah* gericht aan de jeugd die innovatie in de islam wil brengen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen daarover bijzonder vaag zijn. Zo kan verzoeker niet aangeven welke *mullah* deze uitspraak deed. Verzoeker geeft aan dat er veel *mullahs* zijn en dat zijn broer deze boodschap slechts opving van anderen. Verzoeker bevestigt tevens dat hij niet persoonlijk werd genoemd door de *mullah* (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2018, p. 14). Hieruit blijkt niet dat verzoeker desbetreffend persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Het argument dat verzoeker zich door de woorden van de *mullah* persoonlijk aangesproken voelde gezien hij zes dagen voordien ongeveer dezelfde woorden had gehoord op het bureau in de universiteit is in dezen niet toereikend, temeer daar uit het voorgaande blijkt dat aan zijn verklaringen over dit eerdere gebeuren geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft het schietincident, dient te worden opgemerkt dat verzoeker daarna nog twee weken in zijn huis in de wijk Barchee is blijven wonen zonder problemen te kennen. Verzoeker zou zich nog steeds buitenshuis hebben begeven om les te geven, maar zou het tijdstip van de lessen hebben veranderd. In die periode zou verzoeker ook op zoek zijn gegaan naar een ander huis. Vervolgens zou hij met zijn familie naar de wijk Dasht-e Barshee zijn verhuisd. Na een maand zou verzoeker richting België vertrokken zijn en zou zijn familie zijn teruggekeerd naar het huis in Barchee, waar zij na verzoekers vertrek geen problemen zouden hebben gekend (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2018, p. 12 en 13). Nog daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over dit schietincident, is de Raad van oordeel dat het feit dat verzoeker vervolgens nog twee weken thuis bleef wonen en zich verder buitenshuis bleef begeven om les te geven zijn beweerde vrees in sterke mate relativeert. Verzoeker wijst er in het eerste middel op dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij direct is beginnen zoeken naar een andere verblijfplaats en dat hij zijn lessen op een ander tijdstip had ingepland. Het is evenwel niet aannemelijk dat verzoeker, die aangeeft aan de dood te zijn ontsnapt en daarvan danig onder de indruk en getraumatiseerd te zijn geweest, niet sneller en drastischer zou hebben gehandeld om zijn eigen veiligheid en die van zijn familieleden te verzekeren. Zijn verklaring dat zijn familie terugkeerde naar hun woning in Barchee op het ogenblik dat hij het land ontvluchtte, nauwelijks een maand nadat ze deze woning hadden verlaten, doet bijkomend afbreuk aan de ernst van de dreiging die hen volgens verzoeker boven het hoofd hing.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht als volgt gemotiveerd:

"Gevraagd of u ergens hulp ging zoeken of een klacht ging indienen na het schietincident, zegt u dat u dit niet deed. U vertelt dat u de situatie enkel erger zou maken door naar de politie te stappen. U heeft namelijk een artikel geschreven tegen de religie, en dat is verboden in de Afghaanse wetgeving en kan bestraft worden met een gevangenisstraf of de doodstraf (CGVS 24/09/2018, p. 14). Erop gewezen dat u de religie helemaal niet bekritiseert heeft maar enkel geargumenteed heeft dat de Sayed niet boven de andere moslims staan, stelt u dat u de religie zelf niet beledigd heeft. Vervolgens gevraagd waarom u dan denkt dat u in Afghanistan een gevangenisstraf of de doodstraf zou riskeren, herhaalt u nogmaals dat u de islam niet beledigd heeft maar dat u tegen de Sayed bent. De vraag wordt vervolgens nogmaals herhaald, waarop u opnieuw reageert dat u enkel geschreven heeft dat iedereen gelijk is. Een vierde keer gevraagd wat daar problematisch aan is en waarom u denkt dat u gestraft zou worden indien u naar de politie zou stappen, geeft u aan (...) dat vele anderen bestraft zijn geweest. U bent niet in staat namen te noemen van mensen die straffen gekregen hebben omwille van het schrijven van gelijkaardige artikels. U voegt toe dat mensen hun mening gaven en daarvoor gestraft werden (CGVS 24/09/2018, p. 14). Gevraagd waarover deze mensen schreven, stelt u dat het ook over religie ging. Het precieze punt dat deze mensen maakten in hun schrijfsels kent u niet (CGVS 24/09/2018, p. 15). Erop gewezen dat uw kennis heel beperkt is en gevraagd waar u deze zaken vandaan haalt, stelt u dat u via sociale media vernam dat mensen die over religie schreven gestraft en vervolgd werden. Gevraagd of u zich ook heeft geïnformeerd over deze mensen en hun specifieke situaties, verwijst u naar Asad Budah. U zegt vervolgens dat u denkt dat hij bedreigd werd en dat hij een professioneel schrijver is (CGVS 24/09/2018, p. 15). Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw situatie niet te vergelijken valt met die van een professioneel schrijver. Voorts werd geen informatie gevonden over eventuele problemen van Asad Budah. Nogmaals gevraagd of u zich heeft ingelezen in de situatie van anderen die problemen kregen omwille van hun schrijfsels over de islam, moet u aangeven van niet (CGVS 24/09/2018, p. 15). Het mag verbazen dat u nog eerder uw land verlaat dan zich hierover te informeren. Uw betoog weet bijgevolg ook niet te overtuigen. Uiteindelijk geeft u aan dat u schrik had omdat de sharia-leerkracht u zei dat u zou gestraft worden omwille van wat u geschreven heeft."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het eerste middel de commissaris-generaal een eigen interpretatie van zijn artikel verwijt en stelt dat de commissaris-generaal laat uitschijnen dat hij niet kon worden vervolgd gezien het artikel niet tegen de religie was gericht. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf bevestigd dat hij de religie op zich niet beledigd heeft, maar kritiek heeft geuit op het superioriteitsgevoel van de Sayyed, een welbepaalde groep moslims. Verzoeker werd meermaals gevraagd te verduidelijken waarom hij denkt te worden gestraft omwille van deze kritiek, maar kwam telkens niet verder dan het door hem in het artikel gemaakte punt te herhalen. Uiteindelijk had verzoeker het over meerdere mensen die zouden zijn gestraft omwille van het delen van hun mening, maar uit zijn daaropvolgende verklaringen blijkt dat hij niet weet om welke mensen het gaat of waarover zij precies schreven. Verzoeker verklaart dat hij via sociale media vernam dat mensen die hadden geschreven over de islam vervolgd werden, maar heeft zich niet de moeite getroost om zich over deze gevallen nader te informeren (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2018, p. 14-15). De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet eens zou hebben uitgezocht welke straf hem desgevallend boven het hoofd hing vooraleer definitief te beslissen geen klacht neer te leggen en zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij suggereert dat hij het loutere dreigement van een misnoegde universiteitsprofessor voor waar heeft aangenomen en zich verschuilt achter het feit dat hij geen jurist is.

Waar verzoeker opwerpt dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt gemotiveerd dat een Sayyed-kritische tekst voor hem geen problemen kan opleveren, brengt de Raad in herinnering dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt zijn vrees voor vervolging voldoende toe te lichten en aannemelijk te maken middels concrete en overtuigende argumenten. De commissaris-generaal dient de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker niet op te vullen.

Waar verzoeker in een e-mail van 16 november 2018 verwijst naar een genocide tegen de Hazara's in Afghanistan en een artikel voegt omtrent de algemene situatie van Hazara's in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat hij eerder in de procedure geen persoonlijke problemen heeft aangehaald omwille van zijn Hazara-etnie. Verzoeker verwijst in zijn persoonlijk onderhoud naar een aantal Hazara's die werden vermoord (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 mei 2018, p. 14) en laat optekenen dat Hazara's worden vervolgd in Afghanistan, Pakistan en Iran en door de Afghaanse overheid worden gediscrimineerd in het onderwijs en op de arbeidsmarkt. Verzoeker bevestigt evenwel dat hij zelf nooit gediscrimineerd is omwille van zijn Hazara-etnie (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2018, p. 17). In de bestreden beslissing wordt verder op basis van informatie aanwezig in het administratief dossier terecht als volgt gesteld:

"In het Easo rapport 'Individuals targeted by armed actors in the conflict' van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar een genocide tegen de Hazara's in Afghanistan slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort."

Verzoeker betoogt in het tweede middel dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de Hazara's in Afghanistan wel degelijk worden gevisieerd door verschillende actoren, waaronder Islamitische Staat (IS). Hij wijst op door hem gevoegde informatie waaruit blijkt dat er in 2017 sprake was van een toename van religieuze doelwitten en een stijging van het aantal geweldsincidenten gericht tegen sjiitische gelovigen, waarvan het merendeel etnische Hazara's zijn. IS eiste voor vrijwel al deze incidenten de verantwoordelijkheid op (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5, *"Thematisch ambtsbericht veiligheidssituatie in Afghanistan mei 2018"*, p. 27). Op basis van informatie aanwezig in het administratief dossier, waarnaar verzoeker verwijst, en de meer recente informatie waarvan de referentie werd opgenomen in de aanvullende nota die door verwerende partij werd neergelegd op 2 mei 2019, dient te worden erkend dat met name in Kaboel het aantal aanslagen gericht tegen de sjiitische minderheid de afgelopen jaren is toegenomen en dat deze overwegend toe te schrijven zijn aan dan wel werden opgeëist door IS. Het gegeven dat er in Kaboel en andere grote Afghaanse steden aanslagen plaatsvinden waarbij sjiieten, waaronder deze die behoren tot de etnische Hazara-minderheid, worden gevisieerd – volgens cijfers vermeld in het jaarrapport van UNAMA van februari 2018, waarvan de referentie is opgenomen in voormeld door verzoeker gevoegd stuk, ging het

in de eerste tien maanden van 2017 om acht aanslagen gepleegd door IS over het hele Afghaanse grondgebied, waarbij 230 doden en 459 gewonden vielen – duidt er echter niet op dat sjiieten en/of Hazara's systematisch worden vervolgd omwille van hun religieus of etnisch profiel. EASO bevestigt dat een louter behoren tot de (sjiitische) Hazara-minderheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en dat een individuele beoordeling zich opdringt (*"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2018, p. 61). Te dezen dient te worden herhaald dat verzoeker zich in zijn verklaringen en verzoekschrift beperkt tot een verwijzing naar de algemene situatie en geen elementen aanbrengt die een persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde onderbouwen.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van aard deze appreciatie te wijzigen. Hiervoor kan in de eerste plaats worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Uw diploma middelbaar onderwijs, uw diploma computerwetenschappen, uw studentenkaart, de drie certificaten van deelname aan een training van UNDP en USAID, drie attesten van deelname aan cursussen aan de Star Educational Society, een attest als "young ambassador of peace" en een document ter bevestiging van uw IT-diploma gericht aan het Ministerie van Rehabilitatie en Ontwikkeling bevestigen uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit en scholing, waar verder niet aan wordt getwijfeld.

De magazines die u voorlegt en waarin artikelen verschenen zijn van uw hand bewijzen dat u inderdaad af en toe stukken schreef die in magazines werden gepubliceerd, maar kunnen geenszins aantonen dat u daardoor ook u effectief problemen heeft gekregen, zoals u beweert.

De foto's die genomen werd tijdens uw verblijf in Griekenland, de brief in verband met uw vrijwilligerswerk in Griekenland en de video van BBC hebben slechts betrekking op uw reisweg en voegen niets en hebben geen betrekking op uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

De opmerking die uw advocaat op 5 oktober 2018 overmaakte aan het CGVS is evenmin in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen, daar de opmerking de publicatiedatum van een artikel betreft dat hier verder niet besproken wordt.

U haalt voorts aan in een mail van 1 oktober 2018 en in een mail van 16 november 2018 dat u geen hulp gekregen heeft van uw advocaat of uw assistent bij de vertaling van het verslag van het persoonlijk onderhoud dat u had aangevraagd op de dag van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hierover dient te worden opgemerkt dat u tijdens het onderhoud duidelijk werd meegedeeld onder welke voorwaarden u een kopie van het gehoorverslag zou ontvangen, namelijk dat dit verslag u in het Nederlands zou worden toegestuurd en u maximum acht werkdagen de tijd heeft om opmerkingen te formuleren. Bovendien blijkt dat u wel degelijk een zekere hulp gekregen heeft van uw advocaat. Die heeft het CGVS immers op 5 oktober gecontacteerd met een opmerking met betrekking tot dit verslag.

Waar u verder in uw mailverkeer aanhaalt dat u stress heeft, vermoeid bent en het psychologisch moeilijk heeft sinds uw komst naar België, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud af te leggen. Bovendien laat de kwaliteit van beide gehoren en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het ter terechtzitting van 13 mei 2019 neergelegde medisch voorschrift voor de aflevering van een toerusting ter correctie van het gehoor heeft geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven. De Raad stelt verder vast dat verzoeker noch zijn raadsman op enig ogenblik tijdens de procedure melding hebben gemaakt van gehoorproblemen en dat evenmin uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat dergelijke problemen verzoeker parten zouden hebben gespeeld.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Waar verzoeker in het eerste middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat (i) aan de door hem voorgehouden problemen naar aanleiding van een kritisch artikel dat hij heeft geschreven geen geloof kan worden gehecht en dat (ii) hij in gebreke blijft zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn Hazara-etnie *in concreto* aan te tonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht betreft van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU, kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*”, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich (uittreksels uit) volgende rapporten:

- (i) het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan: Security Situation*" van december 2017;
- (ii) de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018;
- (iii) het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan: Security Situation – update*" van mei 2018;
- (iv) de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 2 mei 2019 brengt verwerende partij de online referenties van volgende rapporten bij:

- (i) het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018;
- (ii) het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan: Security Situation*" van december 2017;
- (iii) het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan: Security Situation – update*" van mei 2018;
- (iv) de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018 (hierna: EASO Guidance note).

Uit de EASO Guidance note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op verzoekers herkomst uit de hoofdstad Kaboel, dient de situatie in deze stad onderzocht te worden. Met betrekking tot Kaboel wordt in de aanvullende nota als volgt gesteld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel, met inbegrip van de hoofdstad Kaboel, indeelt bij "(t)erritories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances".

In andere woorden, Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit het "*Thematisch ambtsbericht veiligheidssituatie in Afghanistan mei 2018*". De Raad stelt vast dat deze informatie grotendeels gebaseerd is op dezelfde bronnen als deze die in rekening werden genomen in bovenstaande veiligheidsanalyse en dat zij de conclusie van de commissaris-generaal bevestigt, met name dat het geweld in Kaboel voornamelijk doelgericht van aard is en dat er geen sprake is van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, derwijze dat burgers door hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de Afghaanse hoofdstad Kaboel geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Te dezen toont verzoeker evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke omstandigheden uit het rechtsplegingsdossier.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door verwerende partij uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN